

under den Krise, vi var inde i — og det, vi var fælles om, har vi jo arbejdet paa i Fællesskab —, er der et Punkt til paa vort Program, som vi gik i Ilden for og vandt mange Tilhængere paa, nemlig Spørgsmaalet om Tilvejebringelse af Beskæftigelsesmuligheder for den Del af Befolkningen, som maatte savne en saadan, hvorigennem man baade vilde kunne formindske Udgifterne og forøge Skatteindtægten. Jeg maa her benytte Lejligheden til at udtale min Beklagelse over, at det kun i saa ringe Grad er lykkedes at vinde Gehør herfor. Naar jeg undtager Loven om Laan til mindre Sejlskibe, som blev tiltraadt af Regeringen, har de Forslag, vi har fremsat sigtende til at afhjælpe Arbejdsløsheden, jo ikke vundet Tilslutning, og de vil formentlig løbe ud i Sandet. Jeg tror dog ikke, at denne Side af vort Program dermed er bortfaldet og denne Sag ude af Verden, jeg tror, den vil genopstaa. Tidens Udvikling vil føre med sig, at dette Spørgsmaal ikke kan tilbagevises, det vil komme frem med forøget Styrke, naar vi naar Vintersamlingen. Dette kan maaske ogsaa være til nogen Trøst for det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Bramsnæs), som mente, at nogen Skatteeftergivelse vilde være tilstrækkelig til at tilfredsstille vort Parti, saaledes at vi ganske kunde se bort fra det, vi ikke havde opnaaet i Retning af at fremme Landets Erhvervsliv. Af det Resultat, der nu foreligger ved Finanslovens tredie Behandling, ser man, at hvis der ikke var foretaget de Ændringer i en hel Række bestaaende Love, som sket er, vilde vi ikke om kort Tid her i Tinget have kunnet vedtage et Finanslovsforslag, der balancerer. Saaledes som hele Statens Økonomi laa, da den tidligere Finansminister fratraadte, maatte Finansloven nødvendigvis være gaaet ud med Underskud. Det er rigtigt, hvad den højtærede Finansminister sagde, at de Beparelser, der nu er indført, først vil give sig fuldt til Kende i det lange Løb. Nogle af dem indtræder kun delvis i Aar, andre til næste Aar og atter andre først om to Aar, og skønt naturligvis Befolkningen med Tilfredshed vil hilse, at man nu har et Budget, der kan holde, vil den dog i meget ringe Grad kunne glæde sig ved at have opnaaet den Skattenedsættelse, hvorefter den usægtelig tørster. Det er ikke saadan, som det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds sagde, at det kun er de velhavende, der faar Skatteeftergivelse, naar Skatterne nedsættes. Naar der paalægges Skatter, hører vi altid det modsatte Argument anvendt, thi saa bliver der sagt, at den ene Krone eller Tikrone

betyder lige saa meget for den, den paalignes, i Forhold til hans Indkomst og Formue som det store Beløb for den, som dette paalignes. Den Nedsættelse, vi kan gøre os Haab om i Aar, er en lidt videre Udvikling af det Forslag, som mit Parti stillede allerede under den socialdemokratiske Regering, i Oktober Maaned, nemlig om en Eftergivelse af Valutaskatten. Da var den sidste Rate af denne direkte Beskatning ikke forfaldet til Betaling endnu. Nu er Skatten betalt, men da det navnlig er de direkte Skatter, der er trykkende, er den Maade, hvorpaa Forslaget nu er omformet, tilfredsstillende for os, da der under den finansielle Tilstand, der er til Stede, ikke kan naas mere. Nu er det, der opnaas for en mindre Landbruger, slet ikke saa lidt, som det ærede Medlem syntes at ville give det Udseende af, da Landbrugerne ogsaa betaler Formueskat af den Del af Ejendommen, de selv ejer, saa det ærede Medlems Betragtning kommer kun til at gælde for de Landbrugere, der saa at sige intet ejer i deres Ejendom. De, der ejer noget i deres Ejendom, vil dog faa noget godtgjort af den Formueskat, der i Virkeligheden virker som en forøget Ejendomsbeskatning.

Men det er ganske rigtigt, som den højtærede Finansminister sagde, at de Beparelser, der er indført i Aar, er ikke tilstrækkelige. Der maa arbejdes videre, og der er visse Felter, paa hvilke jeg hidtil har savnet Ministeriets nedskærende Haand, maaske ikke mindst paa Undervisningsministerens Budget. Der er et Budget, som altid har givet megen Anledning til Omtale, nemlig Teaterbudgettet, paa hvilket Omraade der ikke er gjort noget endnu, og hvor man endogsaa i den seneste Tid har set Nyantagelser, der paafører Teatret nye Udgifter, finde Sted. Jeg skal i øvrigt ikke komme yderligere ind paa dette Omraade, men jeg skal nævne et andet Felt. Det er en Bevilling paa 535 563 Kr. til det kgl. Akademi for de skønne Kunster. Jeg vil henstille, om der ikke der var et Felt, hvor man kunde skære ned uden Skade. De Resultater, man ser af disse skønne Kunsters Udøvelse, forbavser mange Lægfolk, naar de besøger den aarlige Udstilling, der synes at blive ringere fra Aar til Aar og for snart de fleste af de udstillede Værkers Vedkommende synes at have meget lidt med Kunst at gøre.

Jeg vil udtale min Beklagelse over, at det Lovforslag, som jeg havde den Ære at forelægge her i Tinget vedrørende Bortforpagtning, eventuelt Bortsalg af Gaardene Trollesminde og Faurholm, har ført saa